

Dienvidkorejiešu rakstnieces Junas Ko-unas nelielajā, bet provocējošajā romānā ironisks skatījums savijas ar nemieru sējošu izdomu... Autore, prasmīgi apvienojot absurdo ar reālistiskām šausmām un kāpjošu spriedzi, pievērš uzmanību modernā tūrisma buma ietekmei uz vienkāršo cilvēku dzīvi jaunattīstības valstīs.

Publishers Weekly

Ekstravagants, prasmīgi uzrakstīts un pārsteigumiem piepildīts romāns, kas balansē uz robežas starp šausmām un komēdiju. “Katastrofu tūristē” mūsdienu dzīve atainota kā absurda teātris, romānam aizsākoties kā padrūmai komēdijai par anhedoniju darba vidē un tad pārtopot dzirkstīgi krāsainā haosā.

The White Review

Līdzīgi kā daži citi mūsdienu romāni, kuros aprakstīta savādā mijiedarbība starp darba un ārpusdarba aktivitātēm, arī “Katastrofu tūristē” piedāvā svaigu un asredzīgu stāstu par mūslaiku sabiedrību... Asprātīgais un absurda, vēlāk arī spriedzes un pat šausmu piesātinātais ekotrilleris mudina aizdomāties par klimata izmaiņu nesaraucamo saistību ar globālā kapitālisma spiedienu.

The Guardian

Ļoti neparasts stāsts, interesanta pieeja. Tūrisms uz katastrofu vietām... Un kas notiek, kad cilvēki zaudē par tām interesi? Vai kāds spētu noorganizēt “dabas” katastrofu, lai pievilinātu jaunus klientus... izmantojot nabadzīgus, attālus, nošķirtus reģionus? Patiesi biedējoša doma!

Amazon.com

Yun Ko-eun

**THE
DISASTER
TOURIST**

Juna Ko-una KATASTROFU TŪRISTE

No angļu valodas tulkojusi

Gunita Mežule

821.531(519.5)-31
Ko 933

윤고은 (Yun Ko-eun)
밤의여행자들 (BAMEUI YEOHAENGJADEUL)

Copyright © Yun Ko-Eun, 2013
All rights reserved.
Originally published in Korea by Minumsa Publishing Co., Ltd.
This edition published by arrangement with Minumsa Publishing Co., Ltd.
c/o Barbara J Zitwer Agency & Imprima Korea Agency through P. & R.
Permissions & Rights Ltd.

Cover design © Sinem Erkas

Juna Ko-una
KATASTROFU TŪRISTE

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Elīna Vēja*
Korektore *Evija Stikute*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,
K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. T-767.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Gunita Mežule, 2023
© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2023
ISBN 978-9934-31-451-3

Pirmā nodaļa

Džungļi

—

Virzienā uz ziemeļiem: augsts atmosfēras spiediens,
ķiršu ziedēšana, ziņas par nāves gadījumiem
Virzienā uz dienvidiem: putekļu mākoņi, protesti, gruveši

ZIŅAS PAR NĀVES GADĪJUMIEM ŠAJĀ NEDĒĻĀ IZPLATĪJĀS ĀTRI. JAUNUMI ceļoja strauji, taču nepaies ilgs laiks, līdz cilvēki zaudēs interesi. Kad sāksies bērū ceremonijas, visi jau būs aizmirsuši mirušos.

Čenvonas provincē cunami bija skāris Činhē. Činhē bija vieta, kur agrā pavasarī uzziēdēja paši pirmie ķirši. Kad tas notika, visādi citādi parastā pēcpusdienā dzīve pilsētā apstājās. Vienā mirklī viss atradās zem ūdens: tūristi, kuri apbrīvoja ziedus, kājāmgājēji, kas pastaigājās, saulē sasilušās ēkas un ielu laternas liedaga malā.

Jona devās uz Činhē piektdienas vakarā. “Džungļi” – tūrisma firma, kurā viņa strādāja par programmu koordinatori, – šobrīd nepiedāvāja ceļojumu paketes cunami izraisīto postījumu apskatei, taču drīz tam vajadzēja notikt. Pēc ierašanās Jonas pirmie uzdevumi bija izdalīt ziedojumus un saorganizēt brīvprātīgos. Viņa pavadīja nedēļas nogali, dāļādama naudu – desmit tūkstošus vonu lielos ziedojumus no teju tūkstoša “Džungļu” darbinieku –, izteikdama līdzjūtības un novērtēdama situāciju. “Džungļi” iedalīja katastrofas trīsdesmit trīs noteiktās kategorijās, ieskaitot vulkānu izvirdumus, zemestrīces, karus, sausumu, taifūnus un cunami, un piedāvāja simt piecdesmit divas paketes. Činhē pilsētā Jona bija iecerējusi izveidot maršrutu, kas apvienotu cunami seku apskati ar brīvprātīgo darbu.

Jonas atgriešanās Seulā prasīja ilgāku laiku nekā nogurdinošais brauciens uz dienvidiem. Kad iestājās pavasaris, visā Korejā uzziedēja ķirši, pārklājot zemi gluži kā sega. Činhē jau bija uzplaukuši ziedi, un nedēļas nogalē, kamēr Jona bija projām no mājām, pumpuri sāka riesties arī ziemēlos. Nonākusi atpakaļ Seulā, Jona ieslēdza televizoru. Pēc ziņām par dienvidu piekrastes cunami sekoja ne tikai parastā laika prognoze un raidījumi par ziedu uzplaukšanu, bet arī informācija par to, kur okeāna straumes izskalos cunami postījumu atliekas, kas šobrīd bija iesprostotas tā ūdeņos. Pie atkritumiem piederēja dabas nolaupītie ikdienas dzīves artefakti: lielākoties plastmasas gabali un dažādi nenožīmīgi sikumi, kas vēl nebija sadalījušies. Bijušie īpašnieki tos drīz vien aizmirsā, un tie mētāsies ūdeņos vēl gadu desmitiem ilgi. Šīs atliekas plūda uz dienvidiem līdz straumei, šūpodamās mūžam kustīgo viļņu virspusē.

Pareģojumi par šo atkritumu nākotni atšķīrās. Daži apgalvoja, ka tie aizpeldēs līdz atkritumu salai Klusajā okeānā –

tai, kas bija septiņas reizes lielāka par Korejas pussalu. Citi sprieda, ka nākamo divu gadu laikā tie nonāks Čīles piekrastē. Viens otrs pat lēsa, kur atliekas atradīsies pēc desmit gadiem. Vairums pilsoņu tikai cerēja, ka viņu ceļi ar cunami sekām nekrustosies. Viņi vēlējās norobežoties no katastrofas, paslēpties no riska.

Tomēr viens Korejas sabiedrības segments atšķīrās no risku neatbalstošā vairākuma. Šie ceļotāji stiepa līdzī izdzīvošanai nepieciešamo minimumu, ģeneratorus un teltis, meklējami izpētes vērtas katastrofu zonas. Tie bija cilvēki, kuri priecātos par iespēju doties atklātā jūrā, lai sameklētu mītisko atkritumu salu. “Džungļi” bija ceļojumu aģentūra, kas apkalpoja tieši tādus piedzīvojumu meklētājus.

Jona reiz bija sapņojusi par došanos riskantos ceļojumos. Pirmā vieta, uz kuru viņa devās, bija Nagasaki, un šo ceļojumu bija iedvesmojis viens vienīgs teikums ceļvedī: “Šajā pilsētā atrodas statujas, kas tapušas par godu atombumbas sprādzienā bojāgājušajiem iedzīvotājiem, kā arī tiem, kuri miruši vietējās vētrās.” Ceļvedī bija atzīmēta Nagasaki statuju atrašanās vieta, taču lasot Jona bija sapratusi, ka viņu neinteresē tas, kur var apskatīt statujas. Gluži otrādi – viņa sāka prātot, kas īsti pazūd, kad cilvēks zaudē dzīvību, un vai pazudušo dzīvību jebkad iespējams atrast citā vietā. Jona vienmēr bija domājusi par šādiem nenoskaidrotiem jautājumiem – piemēram, kur nonāk akmeņi, kas noripo no kalna. Un kas notiek ar notīrītas zivs asakām vai nolauztajiem karstupeļu dzinumiem, vai lodēm?

Jona bija nostrādājusi “Džungļos” vairāk nekā desmit gadus, pētīdama katastrofu zonas un padarīdama tās par ceļojumu galamērķiem. Bērnībā Jona nebija iztēlojusies sevi darām tamlīdzīgu darbu, taču viņa prata izmērīt neizmērāmo.

Katastrofu biežums un stiprums un to nodarītie postījumi cilvēkiem un īpašumiem pārvērtās krāsainos grafikos, kas bija izklāti uz Jonas rakstāmgalda. Līdzās grafikiem atradās pasaules karte un Korejas karte ar apzīmējumiem pie vietu nosaukumiem, lai norādītu, kādas katastrofas tajās ir notikušas. Noteiktas vietas Jonai šobrīd bija kļuvušas par sinonīmu vārdam “katastrofa”. Jaunorleāna viņai lika iedomāties par viesuļvētras “Katrīna” atstātajām pēdām. Jaunzēlandē tā bija zemestrīce, kas pārvērtā krāsmatās visu Kraistčērčas pilsētu. Černobiļas tuvumā – pēc radiācijas noplūdes izveidojušās spoku pilsētiņas un radioaktīvo nokrišņu rezultātā parādījies Sarkanais mežs. Brazīlijā tās bija favelas, bet Šrilankā, Japānā un Puketā – tāpat kā Činhē – cunami nodarītie postījumi. Galu galā neviena pilsēta nevarēja pilnībā izvairīties no katastrofām. Nelaime snauda katrā stūrī gluži kā depresija. Nekad nevarēja zināt, kad tā sāks uzdarboties, bet, ja paveicās, tā varēja palikt snaužam visu mūžu.

Katru gadu pasaule piedzīvoja vidēji deviņsimt zemestrīces, kuru stiprums pārsniedza piecas balles pēc Rihtera skalas, un visos septiņos kontinentos izvirda trīs simti vulkānu – gan lieli, gan mazi. Šie fakti Jonai bija tikpat ikdienišķi kā krāsas nomainīšanās luksoforā. Pagājušajā gadā teju divsimt tūkstoši cilvēku bija gājuši bojā dabas katastrofās. Ņemot vērā, ka pēdējo desmit gadu laikā vidējais nāves gadījumu skaits bija simts tūkstoši gadā, nelaimes kļuva spēcīgākas un biežākas. Tehnoloģiskie sasniegumi gan novērsa aizvien vairāk katastrofu, taču vienlaikus sāka parādīties jaunas un vēl nejaukākas. Šo nelaimju apzināšana bija Jonas darbs. Tā kā viņa nodarbojās ar katastrofām, tās mēdza aizņemt Jonas domas pat brīvajā laikā. Darbs “Džungļos” bija visaptverošs.

– Zvana pa klientu apkalpošanas līniju, – Jonas padotais pavēstīja, pasniegdams viņai telefonu.

Tagad Jonai vajadzēs atkārtot frāzes, kuras viņa kā tāds autopilotā ieslēgts androīds bija teikusi tūkstošiem reižu: “Kundze, atcelšana nozīmē, ka jums nāksies segt maksu par pakalpojumu” vai “Godātais, tas ir norādīts līgumā”. Strikti ņemot, tā nebija Jonas atbildība, taču šodien viņa jau bija tikusi galā ar vairāku klientu sūdzībām. Zvani pienāca visnepiemērotākajos brīžos.

– Man ļoti žēl, godātais, – viņa mierīgi sacīja klausulē, – taču naudas atmaksa nav iespējama.

Klienti vienmēr reaģēja uz šo teikumu vienādi.

– Bet līdz braucienam vēl ir atlikuši trīs mēneši, – atbildēja balss vada otrā galā. – Kāpēc vajadzētu ieturēt simts procentus lielu soda naudu par atcelšanu? Es atceļu tādēļ, ka mans bērns ir saslimis. Vai jūs tiešām gribat teikt, ka neatgūšu savu naudu? Patiesībā – kāpēc nevienā no jūsu ceļojumiem netiek pieļauta atcelšana?

– Atcelšana ir iespējama, kungs, – Jona atbildēja, – taču mēs nevaram atmaksāt pilnībā nosegtu iemaksu.

– Atcelšana ir iespējama, bet naudas atmaksa ne? Vai tas vienmēr tā ir? Tas nozīmē, ka man sākumā būtu vajadzējis iemaksāt tikai daļu naudas. Ja tā, tad es iesniegšu sūdzību Patērētāju tiesību aizsardzības birojam!

– Vai vēlaties, lai es jūs ar viņiem savienoju? – Jona jautāja. – Man ļoti žēl, taču tas neko nelīdzēs. Mūsu līgumā jau pašā sākumā skaidri bija teikts, ka neatkarīgi no atcelšanas datuma jūsu nauda netiks atmaksāta. Jūs parakstījāt līgumu, godātais. Tā kā veicāt iemaksu, jūs saņēmt lielu atlaidi, tāpēc laikus veikta rezervēšana nebija peļama doma. Ja tomēr nolemsiet doties ekskursijā, varat būt drošs, ka esat

ieguvis vislabāko iespējamo cenu. Cilvēki, kuri rezervē tagad, maksā par trīsdesmit pieciem procentiem vairāk, pat ja viņi samaksā par ceļojumu iepriekš.

– Paklausieties.

Klienta balss bija kļuvusi ledaina.

– Es jums teicu, ka mans bērns ir slims. Viņš atrodas slimnīcā. Vai šādā situācijā jūs nevarat rīkoties kā kārtīgs cilvēks un ļaut man atcelt?

– Ja vēlaties, mēs varam atcelt jūsu pasūtījumu, – Jona sacīja.

– Bet naudas atmaksa nav iespējama, jā? – vīrietis jautāja.

– Tieši tā, godātais.

– Kā jūs sauc?

– Kungs...

– Es jums jautāju vārdu! Man tas viss ir līdz kaklam. Nosauciet man savu vārdu.

– Jona Ko.

To izdzirdējis, vīrietis pārtrauca savienojumu. Viņš bija nikns, un Jona tāpat. Lielākoties klienti izturējās laipnāk pret augstāka ranga darbiniekiem, un šī iemesla dēļ klientu apkalpotāji pāradresēja zvanus programmu koordinatoriem. Taču tādā dienā kā šī, kad Jonai darba bija pāri galvai, viņai neatlika laika tamlīdzīgiem traucējumiem. Turklāt “Džungļi” nemaz nevēlējās, lai viņa izšķiestu pūliņus, tiekot galā ar neapmierinātiem klientiem. Jona bija uzņēmuma smadzenes, nevis balss.

Viņa iedomājās, vai nesenā lomu nomainīta “Džungļos” varētu norādīt uz to, ka viņa ir kļuvusi par mērķi “dzeltenajai kartītei”. Viņa bija zinājusi par uzņēmuma izraudzīto sodīšanas veidu jau kopš iestāšanās darbā. Dzeltenā kartīte drīzāk bija nevis brīdinājums, bet gan sirēna, kas vēstīja par augošu un nelabojamu plaisu. Pēc tādas kartītes saņemšanas, ja vien

mēness nenokrita no debesīm, neviens nespēja apturēt plaisas izplešanos. Jona iedomājās, vai viņa tiešām varētu saņemt dzelteni papīra gabalu pa pastu, e-pastā vai pat ar kurjeru, taču zināja, ka tā tas nenotiek. Dzeltenās kartītes uzradās diskrēti, taču bija nepārprotamas, lai saņēmējs varētu novērtēt krīzi, kas bija skārusi viņa vai viņas karjeru.

Dzeltenās kartītes saņēmējam bija divas iespējas: vai nu strādāt maksimāli centīgi nu jau naidīgajā biroja atmosfērā, vai cīnīties ar pilnu krūti. Jona bija dzirdējusi par kādu, kurš atguvis savu sākotnējo amatu piecus gadus pēc straujas krišanas nežēlastībā. Tikmēr viņa palīgs bija kļuvis par šī cilvēka priekšnieku. Pat pēc atgriešanās sākotnējā amatā šis darbinieks bija nostrādājis tikai īsu laiku un tad iesniedzis atlūgumu. Viņa veselība bija pasliktinājusies. Pilnīgi iespējams, ka šoks pēc dzeltenās kartītes saņemšanas un pieci juku gadi bija vainojami pie audzēja smadzenēs. Jona viņu nepazina personiski, taču nostāsti klīda pa visu biroju. Šķiet, ka runa bija par bijušo nodaļas vadītāju, kurš bija sēdējis aiznākamajā kabinetā.

Pēdējā laikā, dodamās uz darbu, Jona jutās kā pieneņpūka, kas nez kā ir iepūsta ēkā. Krēsls, kurā viņa katru rītu apsēdās, neapšaubāmi piederēja Jonai, taču nez kāpēc sēdēt tajā likās neērti, it kā viņa pirmoreiz iemēģinātu šo mēbeli. Viņai kļuva neomulīgi, skatoties uz jaunajiem darbiniekiem, kas soļoja šurpu turpu pa gaiteniem kā milži, kuri jau tagad ir pārņēmuši visu savā kontrolē. Kad Jona izteica savas bažas dažiem tuviem kolēģiem tualetes telpā, viņi apgalvoja, ka šāda sūrošanās esot nepamatota. Tiklīdz Jona atvēra muti, viņu ierastās sarunas – tikpat vieglas kā papīra dvieļi, kurus viņi izmeta atkritumos, – kļuva negaidīti smagnējas, un Jonas kolēģi uzlūkoja viņu ar ļoti nopietnu seju.

– Vai kaut kas noticis? – apjautājās kāda draudzene.

Jona saprata, ka padara situāciju vēl ļaunāku, runādama par to, tāpēc aši nomazgāja rokas un centās aizmirst savas bažas. Taču patiesībā pirms dažām dienām *bija* atgadījies nepatīkams incidents. Jona bija devusies uz sapulci laikus, bet, kad viņa ieradās, telpā neviena nebija. Jauns darbinieks, iepletis acis, bija pienācis pie Jonas.

– Vai tad te nenotiks sapulce? – Jona apjukusi apjautājās, iedama laukā no sēžu zāles.

Vīrietis par atbildi pamirkšķināja. – Šodien ir feils.

– Feils? – viņa pārjautāja.

– Tā man teica, – viņš atbildēja.

Feils? Vai tas bija kāds jauns žargons? Saīsinājums? Jaunvārds? Parakņājoties prātā, Jona atcerējās, ka dzirdējusi līdzīgu teikumu pirms dažām dienām blakus nodaļā: “Tas tāpēc, ka notika feils.”

– Labi, – viņa nervozi atbildēja, zaudēdama iespēju pajautāt, kas īsti ir feils. Jona sprieda, ka viņai nav jānoskaidro vārda nozīme: vajadzēja tikai izprast situācijas, kādās tas tiek izmantots. Taču viņai nebija ne jausmas, kādas ir šīs situācijas. Protams, viņa būtu varējusi vienkārši pajautāt kādam, bet nevēlējās, lai citi noprastu, ka viņa nezina, ko nozīmē “feils”.

Kolēģis aizsteidzās, un Jona neredzošām acīm nolūkojās uz tukšo apspriežu zāli, pirms devās uz liftu. Pēc sapulcēm darbinieki parasti sanāca tualetē vai smēķētavā, lai atbrīvotos no samilzušās spriedzes, taču šodien pat bez šādas piepūles Jona jutās pārāk nogurusi, lai darītu ko citu kā vien steigtos atpakaļ pie rakstāmgalda. Jonai pienākot pie lifta, viņa sastapās ar Kimu – vēl vienu darbabiedru. Kad durvis aizvērās, viņš ierunājās.

- Džonsons man lika tevi pasveicināt, – Kims sacīja Jonai.
- Kas? – Jona apjautājās.
- Džonsons. Mans Džonsons.

Kims norādīja uz savu bikšupriekšu. Lifts brauca no divdesmit pirmā stāva uz trešo, Kims un Jona tajā bija vienīgi pasažieri. Nezaudēdams ne mirkli, Kims saķēra Jonas pēcusi. Šī kustība nebija nejauša, tā bija tiša: pārdrošs žests, kas liecināja, ka Kims nebaidās tikt pieķerts.

– Vai tu esi vecāka, nekā es domāju? – viņš ķircinot vaicāja. – Kāpēc nesapрати, ko es teicu?

Jona pagriezās, cik nevērīgi vien varēdama, lai izvairītos no saskatīšanās ar Kimu. Nu jau viņš bāza roku zem viņas blūzes. Jonas sirds nikni daudzījās, bet ne tāpēc, ka viņa pirmoreiz būtu ieraudzījusi Kima neķītro dabu. Tas nebija arī tāpēc, ka *priekšnieks* viņai seksuāli uzmācās. Nē: cik nu Jona zināja, Kims par saviem upuriem izvēlējās tikai bijušos – darbiniekus, kuriem bija parādīta dzeltenā kartīte vai kuri grasījās tādu saņemt. Viņa ar šausmām iedomājās, ka Kima tuvošanās mēģinājumu noraidīšana varētu kļūt par pamatojumu dzeltenajai kartītei.

Jona pakāpās sānis, iedomājusies par novērošanas kameru pie sienas viņai aiz muguras. Viņa centās stāvēt mierīgi, it kā nekas nenotiktu. Jona nevēlējās, lai šī epizode uzpeldētu; novērošanas kamera nenogurstoši ierakstīja divdesmit četras stundas diennaktī. Turklāt Jona nevarēja zināt, kad lifta durvis atvērsies, atklājot viņu un Kimu kolēģiem, kas gaidīja citā stāvā. Kims uzmācās viņai bezkaunīgi, it kā vēlētos, lai citi to redzētu. Nez kāpēc viņa pieskāriens likās ārkārtīgi bezpersonisks: Kims nerunāja ar Jonu, apčamdīdams viņu. Lifta durvis atvērās, un iekāpa divi cilvēki. Līdz tam brīdim Kima plauksta jau bija pārvietojusies no Jonas krūtīm atpakaļ

paša kabatā. Viņš ierunājās klusā balsī; abi pārējie to tikpat labi būtu varējuši dzirdēt kā nedzirdēt.

– Tev vajadzētu pievērst mazliet lielāku uzmanību vārdiem, – viņš brīdināja Jonu. – Mūsdienu modernās valodas nezināšana ir tas pats, kas staigāt apkārt ar plakātu, uz kura rakstīts: “Man vienalga, ja netieku līdz!”

Kad Kims izkāpa, pārējie braucēji paslepšus nolūkojās uz Jonu. Pēc šī gadījuma Kims pabāza savas aukstās plaukstas Jonai zem svārkiem vēl divas reizes. Galvenais bija nevis plaukstu temperatūra, bet gan pati plauksta, un viņa tik ļoti ienīda tās miklumu, ka tikai doma vien par to uzdzina zosādu. Kims bija Jonas tiešais priekšnieks pēdējos desmit gadus un paturēja Jonu savā komandā katru reizi, kad notika personālsastāva izmaiņas. Viņš bija zinošs priekšnieks. Pareizāk sakot, viņš bija nevis zinošs priekšnieks, bet gan zinošs pakalpiņš un, pateicoties tam, varēja saglabāt prasmīga darbinieka ilūziju. Kima padoto darba izpildes rādītājs bija precīzi piecdesmit procenti, un viņa simpātijas vai antipātijas bija acīmredzamas. Viņš tiranizēja nemīlētos, līdz tie sabruka. Jonu biedēja doma, ka pārējie varētu uzzināt par Kima pašreizējo attieksmi pret viņu. Ja uzmākšanās arī turpmāk būtu neuzkrītoša, viņa bija gatava paciest neērtības. Jona iedomājās par tādu samierināšanos un tad papurināja galvu. Nē, visvairāk viņu satrauca fakts, ka viņa bija pacietusi Kima izdarības trīs reizes, neko neuzsākot. Jona jutās tā, it kā viņa līdzdarbotos. Bet upuri saprastu viņas vilcināšanos rīkoties, Jona nosprieda.

Bija silts pavasaris. Pirmais, kas nāca prātā, kad Jona domāja par šo gadalaiku, bija nevis ziedi vai sapumpurotie zari, bet gan sviedri. Apmeklējot cunami skartās vietas Činhē, sviedri bija ritējuši viņai gar kaklu visu nedēļas nogali. Kad pavasaris pārvērtās vasarā, Kims iesauca Jonu savā kabinetā.